

Arrest

nr. 227 681 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 november 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 november 2018 om internationale bescherming. Op 28 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een soenniet van Pashtu origine. U bent geboren in het dorp Sardara, district Shinwari in de provincie Parwan, Afghanistan. U woonde daar tot aan uw kinderjaren. Daarna verhuisde u met uw familie naar Pakistan omwille van de burgeroorlog in Afghanistan. In de vierde maand van het jaar 1393 (juni 2014) verhuisden u en uw familie terug naar jullie geboortedorp in Afghanistan.

In Pakistan had u Engelse les en computerlessen gevolgd. Omwille van die reden werd aan u en uw familie in augustus 2015 tot drie maal toe door de Taliban gevraagd dat u met hen zou samenwerken. Ze zouden u een job bezorgen bij de overheid en u zou daar als hun spion tewerkgesteld worden. Ze namen ook uw originele schooldocumenten mee. Omdat u niet voor hen wou werken, verliet u Afghanistan in augustus 2015. In november 2015 diende u een verzoek tot internationale bescherming in in Italië. Omdat u geen antwoord kreeg en omdat de gezondheid van uw ouders zienderogen achteruit ging, besloot u vanuit Frankrijk na een jaar en acht maanden vrijwillig terug te keren naar uw land van herkomst. U kwam aan in Afghanistan op 18 januari 2018. Niet veel later trouwde u met uw nicht, P. (...). Op 18 maart 2018 werd u door diezelfde Taliban en om dezelfde redenen ontvoerd. Wederom wilden ze dat u voor hen zou gaan werken. U werd die dag gefolterd en geslagen. Met behulp van de malek werd u echter vrijgelaten en werd u twee weken bedenktijd gegeven om toch op het aanbod van de Taliban in te gaan. U verliet Afghanistan echter voor de tweede keer op 25 maart 2018. Via de Balkanroute kwam u aan in België op 19 november 2018, waarna u de dag nadien een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van een schoolrapport, een kopie van uw diploma van de 12e klas en uw originele vluchtelingenkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vervolgd te worden door de Taliban omwille van uw weigering om met hen samen te werken. Na grondige analyse van uw verzoek tot internationale bescherming heeft de Commissaris-generaal besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om onderstaande redenen.

De algehele geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten wordt namelijk zwaar gedeukt door het feit dat u tijdens uw interview bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van uw ontvoering en uw foltering in maart 2018, nochtans twee cruciale elementen in uw asielrelaas en bovendien dé aanleiding van uw tweede en laatste vertrek uit Afghanistan. U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u ten overstaan van de DVZ wel degelijk volledige verklaringen had afgelegd, maar dat men u gevraagd had het kort te houden en dat men ook een samenvatting van uw verklaringen had genoteerd. U gezegd dat u werd gevraagd om alle hoofdredenen voor uw vertrek uit Afghanistan te vermelden, dat uw verklaringen u werden voorgelezen en dat u voor akkoord heeft ondertekend, antwoordt u dat het die dag heel druk was en dat u het misschien niet gemerkt heeft (CGVS, p. 19). Deze uitleg is echter geenszins afdoende om dergelijke tekortkoming recht te zetten. De door u ten overstaan van het CGVS verklaarde ontvoering en foltering ging uit van dezelfde vervolgers als voor uw eerste vlucht naar Europa, maar maken in uw relaas wel de meest zwaarwichtige vervolgingsdaden door deze Taliban uit. Daarbij komt dat deze ontvoering en foltering in uw verklaringen ook de enige vervolgingsfeiten zijn die u tegenover het CGVS aanhaalt voor de periode tussen uw terugkeer uit Europa en uw tweede vlucht uit uw land van herkomst. Van een verzoeker tot internationale bescherming die zijn land van herkomst een tweede maal verliet en dit omwille van een ontvoering en foltering kan minstens verwacht worden dat hij dit dan ook zou melden aan de Belgische asielinstanties, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg worden er reeds grote vraagtekens geplaatst bij de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze geloofwaardigheid wordt in tweede instantie verder ondermijnd door het feit dat u zich tegenspreekt over wie de Taliban heeft gesproken en wanneer uw schooldocumenten door hen werden afgenomen in de periode voor uw eerste vlucht naar Europa in augustus 2015. Zo verklaart u enerzijds dat u zelf niet thuis was toen de Taliban de eerste keer langskwam en dat ze met uw ouders hebben gesproken. De tweede keer was u er opnieuw niet en de derde keer was u wel thuis. U gaat verder dat zij alle documenten hebben afgenomen toen ze de eerste keer bij u thuis zijn gekomen (CGVS, p. 9, 11). Anderzijds verklaart u dat ze de eerste keer met uw broer hebben gesproken (en niet met uw ouders zoals u hiervoor had verklaard) en naar uw documenten hebben gevraagd, maar deze pas de tweede keer hebben afgenomen (en niet de eerste keer zoals u hiervoor had verklaard) (CGVS, p. 11-12). U ter bevestiging gevraagd of ze uw documenten de tweede keer hebben afgenomen, antwoordt u dat ze die de derde keer hebben afgenomen (CGVS, p. 12). Slechts één zin later verklaart u echter opnieuw dat de Taliban deze de tweede keer hebben afgenomen (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen moge het duidelijk zijn dat u uw antwoorden van evenveel versies voorziet als er mogelijkheden zijn in uw verhaal. Van iemand die zijn land van herkomst twee maal heeft ontvlucht omwille van deze initiële problemen met de Taliban en zich hiervoor stoelt op slechts drie ontmoetingen, dé cruciale elementen in zijn asielrelaas in de periode van voor zijn eerste vlucht naar Europa, kan evenwel verwacht worden dat hij zich hierover niet zou tegenspreken, wat in casu niet het geval is. Gegeven het feit dat u zich over alle noemenswaardige incidenten van uw asielrelaas tegenspreekt, wordt de geloofwaardigheid hiervan volledig ondermijnd.

Deze vaststelling wordt des te meer bevestigd door de opvallende en onaannemelijke logica van uw verhaal. Zo is het bijzonder onlogisch dat de Taliban u na uw arrestatie en foltering nog twee weken bedenktijd zou willen geven om toch voor hen te gaan werken. Het is weinig waarschijnlijk dat zij zo goedgelovig en welwillend zouden zijn om van iemand die voor hen reeds een eerste keer was gevlucht uit zijn land van herkomst en die zij bij zijn terugkeer dan nog eens hebben ontvoerd, gefolterd en bedreigd, te verwachten dat hij na twee weken bedenktijd toch nog van gedachte zou veranderen. Dergelijke onaannemelijke logica ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas. In diezelfde context is het evenzeer bevreemdend dat u amper twee maanden na een afwezigheid van twee jaar opnieuw problemen zou hebben gekend met dezelfde groepering en om dezelfde reden. Gevraagd waarom ze u per se wilden en waarom u zo speciaal was, antwoordt u dat u de enige was in uw dorp die met de computer overweg kon (CGVS, p. 14). Indien u werkelijk zo speciaal was voor de Taliban, is het wederom weinig aannemelijk, zoals hierboven reeds werd gesteld, dat ze u nog twee weken bedenktijd zouden geven en u zo de kans zouden geven om een tweede maal van hen te vluchten. Integendeel, logischerwijze zouden ze u geen tweede keer loslaten gegeven uw voorafgaand gedrag. Dit is echter in casu niet het geval. Bijgevolg is dergelijke logica van uw verhaal volledig onaannemelijk en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit bovenstaande blijkt niet dat u er in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van een schoolrapport, een kopie van uw diploma van de 12e klas en uw originele vluchtelingenkaart. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw identiteit, uw woonplaats en het feit dat u naar school bent geweest, meer niet. Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze bovenstaande analyse kunnen wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 89,

beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 77 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen

dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij vreest om vervolgd te worden door de taliban omdat hij weigerde met hen samen te werken, dat hij in het verleden reeds slachtoffer is geweest en dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat “ze zelf bekering met de dood straffen”. Verzoeker vraagt tevens hem het voordeel van de twijfel te gunnen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij tijdens het gehoor van de DVZ geen melding gemaakt heeft van de ontvoering en foltering in maart 2018. Verzoeker meent dat hij aan de DVZ gedaan heeft wat men hem gevraagd heeft.

NI, kort te zijn.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 3 van het gehoorverslag waarin hij op spontane wijze vermeld heeft dat dingen niet kloppen in het gehoor van de DVZ.

Verzoeker heeft dit gedaan en hij heeft geen belang om feiten niet te vermelden. Verzoeker meent dat hij het slachtoffers is geworden van een vreemd systeem van de asielpcedure in België.

Een deel van het gehoor afgenomen door de DVZ en een deel door het CGVS.

In de DVZ wordt verzoeker niet bijgestaan door een raadsman en de ambtenaar van de DVZ stelt altijd: wijs kort.

Het is in die zin niet correct en eerlijk om de verklaringen bij de DVZ tegen een asielzoeker te gebruiken.

België moet asielzoekers niet straffen omdat ze een vreemd asielsysteem heeft. België moet handelen zoals IND in Nederland.

Een instantie die voor alles bevoegd is.

Dit is de enige manier om de huidige wantoestanden te vermijden.

Verder verwijst verweerster naar het bezoek van de Taliban in verzoekers huis. Verweerster stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over dit punt.

Verzoeker meent dat in zijn geval verweerster zich vergist omwille van de volgende reden:

Verweerster stelt dat verzoeker eerst gezegd heeft dat de Taliban de documenten niet in de eerste keer meegenomen hebben.

Terwijl verzoeker later verklaarde dat ze de documenten in de eerste keer meegenomen hadden.

Verzoeker meende met de eerste keer, de eerste keer toen hij het land van herkomst verlaten heeft.

Verzoeker heeft 2 keer het land van herkomst verlaten heeft en beide keren zijn de taliban naar zijn huis gekomen.

Verweerster heeft deze nuance niet gezien en ten onrechte verzoeker verwijt van de tegenstrijdigheden.

Verzoeker meent dat hij 2 keer gevlucht is en in beide keren waren taliban in zijn huis. Dit zorgde voor een misverstand in het gehoor.

Verzoeker heeft nochtans in het begin van het gehoor op een spontane wijze verwezen op pagina 3 van het gehoor CGVS.

Verweerster vindt het zeer onlogisch dat de taliban na de foltering aan verzoeker 2 weken tijd geeft om na te denken.

Verzoeker meent dat een van de talibancommandanten zijn familielid is en hij was bang om dit te vermelden tijdens het gehoor.

De reden dat hij bedenktijd kreeg is omdat hij een familielid is van een commandant van een talib.

Verzoeker meent dat de motivering van verweerster stopt hier!!!

De vrees voor vervolging van een asielzoeker onderzoeken en zo kort motiveren is een bewijs dat de beslissing niet zorgvuldig genomen is.

Verweerster heeft zeer snel genoeg genomen met 2 nietszeggende punten.

Wat betreft de toekenning van de sub beschermingsstatus wenst verzoeker te verwijzen naar het volgende:

Gezien uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Verweerster bespreekt verder de veiligheidssituatie in Parwan.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat in Parwan meerdere districten zijn.

In Parwan zijn districten waar sprake is van willekeurig geweld.

In Parwan zijn districten waar geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker is afkomstig uit het district Shinwari waar net zoals district Siagerd – Ghorband in Parwan provincie sprake is van willekeurig geweld.

Zie pagina 3 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Welk district, provincie? Shinwari district, Parwan provincie

Zie eveneens pagina 6 van het gehoorverslag.

Verweerster heeft dit onbesproken gelaten.

Verweerster heeft zelf geen IVA ingeroepen in dit dossier.

Een ongezien werkwijze!!!!!!!!!!

Dit middel is gegrond."

2.1.3. In wat zich voordoet als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt in dit middel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, over de 'sliding scale':

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Verzoeker meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door *“het feit dat hij gans zijn leven in Pakistan en Europa gewoond heeft”* en is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Vervolgens verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een aantal rapporten van UNHCR, Oxfam, RDC, Amnesty International en ECRE die volgens hem volledig van toepassing zijn op zijn situatie en waaruit zou blijken dat het *“nergens in Afghanistan veilig is”*.

2.2. Stukken

Op 22 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 224-228, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-24 en 131-134, en juni 2019, p. 1-66 en 248-252, van dit rapport, en de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de

verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt te vrezen voor vervolging door de taliban. Omdat hij niet voor hen wou werken, zou verzoeker Afghanistan in augustus 2015 verlaten hebben. Na enkele jaren zou hij hebben besloten om vrijwillig terug te keren en zou hij op 18 januari 2018 in Afghanistan zijn aangekomen. Op 18 maart 2018 zou verzoeker door diezelfde taliban en om dezelfde redenen ontvoerd zijn. Wederom verklaart verzoeker dat ze wilden dat hij voor hen zou gaan werken. Met behulp van de malek zou verzoeker echter vrijgelaten zijn en zou hij twee weken bedenktijd hebben gekregen om toch op het aanbod van de taliban in te gaan. Verzoeker heeft volgens zijn verklaringen Afghanistan voor de tweede keer verlaten op 25 maart 2018.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Deze beslissing en beoordeling steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding heeft gemaakt van zijn ontvoering en zijn foltering in maart 2018, dat (ii) verzoeker zich tegenspreekt over wie de taliban heeft gesproken en wanneer zijn schooldocumenten door hen werden afgenomen in de periode voor zijn eerste vlucht naar Europa in augustus 2015, en dat (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker nog twee weken bedenktijd zou geven.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt op grond van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de algehele geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnd wordt door het feit dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van zijn ontvoering en zijn foltering in maart 2018, nochtans twee cruciale elementen in zijn vluchtrelaas en bovendien dé aanleiding van zijn tweede en laatste vertrek uit Afghanistan.

Verzoekers betoog in het tweede middel dat hij het kort diende te houden bij de DVZ verklaart noch rechtvaardigt het volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij van in het begin alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem verwacht wordt dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort”* weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, Vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij bij de DVZ melding zou maken van zijn ontvoering en foltering in maart 2018, nu deze de enige vervolgingsfeiten zijn die hij tegenover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aanhaalt voor de periode tussen zijn vertrek uit Europa en zijn tweede vlucht uit zijn land en deze aan de basis zouden liggen van zijn tweede vertrek uit Afghanistan. Verzoeker had bovendien op het einde van zijn interview op de DVZ, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Hij ondertekende daarentegen het verslag van zijn gehoor, nadat het hem in het Pashtou werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek te formuleren, voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoeker geeft in het tweede middel van zijn verzoekschrift tevens te kennen dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op spontane wijze vermeld heeft dat dingen niet kloppen in het gehoor van de DVZ, doch uit nazicht ervan blijkt dat hij wel degelijk verklaard heeft alle problemen bij de DVZ te hebben vermeld, maar dat hij enkel fouten formuleerde met betrekking tot de schooldocumenten die de taliban zou hebben afgenomen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoekers betoog is dan ook allerm minst ernstig. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Het feit dat zijn advocaat niet aanwezig was, kan niet verklaren waarom verzoeker op de DVZ geen melding maakte van de ontvoering en foltering die hij zou hebben ondergaan en doet hieraan aldus geen afbreuk.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas verder ondermijnd wordt door het feit dat verzoeker zich tegenspreekt over wie de taliban heeft gesproken en wanneer zijn schooldocumenten door hen werden afgenomen in de periode voor zijn eerste vlucht naar Europa in augustus 2015. Daarnaast acht de commissaris-generaal verzoekers relaas weinig logisch en acht hij het niet aannemelijk dat, indien verzoeker werkelijk zo speciaal was voor de taliban, ze hem nog twee weken bedenktijd zouden geven en hem zo de kans zouden geven om een tweede maal van hen te vluchten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Deze geloofwaardigheid wordt in tweede instantie verder ondermijnd door het feit dat u zich tegenspreekt over wie de Taliban heeft gesproken en wanneer uw schooldocumenten door hen werden afgenomen in de periode voor uw eerste vlucht naar Europa in augustus 2015. Zo verklaart u enerzijds dat u zelf niet thuis was toen de Taliban de eerste keer langskwam en dat ze met uw ouders hebben gesproken. De tweede keer was u er opnieuw niet en de derde keer was u wel thuis. U gaat verder dat zij alle documenten hebben afgenomen toen ze de eerste keer bij u thuis zijn gekomen (CGVS, p. 9, 11). Anderzijds verklaart u dat ze de eerste keer met uw broer hebben gesproken (en niet met uw ouders zoals u hiervoor had verklaard) en naar uw documenten hebben gevraagd, maar deze pas de tweede keer hebben afgenomen (en niet de eerste keer zoals u hiervoor had verklaard) (CGVS, p. 11-12). U ter bevestiging gevraagd of ze uw documenten de tweede keer hebben afgenomen, antwoordt u

dat ze die de derde keer hebben afgenomen (CGVS, p. 12). Slechts één zin later verklaart u echter opnieuw dat de Taliban deze de tweede keer hebben afgenomen (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen moge het duidelijk zijn dat u uw antwoorden van evenveel versies voorziet als er mogelijkheden zijn in uw verhaal. Van iemand die zijn land van herkomst twee maal heeft ontvlucht omwille van deze initiële problemen met de Taliban en zich hiervoor stoelt op slechts drie ontmoetingen, dé cruciale elementen in zijn asielrelaas in de periode van voor zijn eerste vlucht naar Europa, kan evenwel verwacht worden dat hij zich hierover niet zou tegenspreken, wat in casu niet het geval is. Gegeven het feit dat u zich over alle noemenswaardige incidenten van uw asielrelaas tegensprekt, wordt de geloofwaardigheid hiervan volledig ondermijnd.

Deze vaststelling wordt des te meer bevestigd door de opvallende en onaannemelijke logica van uw verhaal. Zo is het bijzonder onlogisch dat de Taliban u na uw arrestatie en foltering nog twee weken bedenktijd zou willen geven om toch voor hen te gaan werken. Het is weinig waarschijnlijk dat zij zo goedgelovig en welwillend zouden zijn om van iemand die voor hen reeds een eerste keer was gevlucht uit zijn land van herkomst en die zij bij zijn terugkeer dan nog eens hebben ontvoerd, gefolterd en bedreigd, te verwachten dat hij na twee weken bedenktijd toch nog van gedachte zou veranderen. Dergelijke onaannemelijke logica ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas. In diezelfde context is het evenzeer bevreemdend dat u amper twee maanden na een afwezigheid van twee jaar opnieuw problemen zou hebben gekend met dezelfde groepering en om dezelfde reden. Gevraagd waarom ze u per se wilden en waarom u zo speciaal was, antwoordt u dat u de enige was in uw dorp die met de computer overweg kon (CGVS, p. 14). Indien u werkelijk zo speciaal was voor de Taliban, is het wederom weinig aannemelijk, zoals hierboven reeds werd gesteld, dat ze u nog twee weken bedenktijd zouden geven en u zo de kans zouden geven om een tweede maal van hen te vluchten. Integendeel, logischerwijze zouden ze u geen tweede keer loslaten gegeven uw voorafgaand gedrag. Dit is echter in casu niet het geval. Bijgevolg is dergelijke logica van uw verhaal volledig onaannemelijk en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd."

Verzoeker slaagt er niet in om deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en pertinent zijn, in concreto te weerleggen of te ontkrachten.

Waar hem verweten wordt eerst verklaard te hebben dat de taliban bij hun eerste bezoek de documenten hebben meegenomen om dan later te verklaren dat zij deze pas de tweede keer hebben afgenomen, legt verzoeker uit dat hij twee keer Afghanistan verlaten heeft en dat beide keren de taliban naar zijn huis zijn gekomen. Hij specificeert dat hij met 'de eerste keer', doelde op de eerste keer dat hij het land van herkomst verlaten heeft. Verzoeker weet de Raad met deze gekunstelde verklaringen (*post factum*) echter niet te overtuigen. De Raad leest op pagina's 9 en 10 in de notities van het persoonlijk onderhoud het volgende:

"Dus eerste keer ben ik in augustus 2015 uit mijn land vertrokken. Kort voordien werd ik door de taliban gevraagd om me bij hen aan te sluiten en voor hen te werken. Ze zijn bij ons langsgeweest, eerste keer was ik zelf niet huis, ze hebben met mijn ouders gesproken. Ze zeiden dat ze mij naar hen moesten sturen om met hen samen te werken. Dus tweede keer zijn ze opnieuw langsgeweest, ik was er opnieuw niet. ze hebben hetzelfde gevraagd. Ze zijn de derde keer 's nachts bij ons langsgeweest, ik was zelf thuis. Toen ze de eerste keer zijn gekomen bij ons thuis, hebben zij alle documenten afgenomen. Ja, dus ze hebben die documenten afgenomen, eerste keer tegen mijn ouders verteld, we kunnen een job regelen bij de overheid voor je zoon, we zullen hem tewerkstellen, zagezegd voor de overheid maar eigenlijk voor hen. De eerste keer zijn ze gekomen op 1 augustus 2015. Tweede keer volgende dag 's ochtends vroeg en dan de volgende dag 's nachts. Ik zei, ja geef me de nodige tijd, laat me nadenken, ik zal dan mijn beslissing nemen. En dan ben ik uit mijn land vertrokken."

Op pagina 12 leest de Raad dan weer het volgende:

"De tweede keer documenten afgenomen? De derde keer hebben zij die documenten afgenomen, en de derde keer was de commandant er ook bij. Maar ik heb het over 2015.

Was de commandant enkel de derde keer erbij? Tweede en derde keer was de commandant erbij, tweede keer hebben ze de documenten afgenomen, de derde keer zat ik er ook bij. Ik heb de eerste nacht niet geslapen om op tijd te kunnen vertrekken voor mijn interview.

De allereerste keer, met uw oudste broer, wilden ze nog iets weten behalve waar u was? Ja, dus verder weet ik het niet, maar ze vroegen zeker naar mij en waar de papieren lagen."

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien legde verzoeker niet alleen tegenstrijdige verklaringen af over wanneer de taliban zijn schooldocumenten meegenomen heeft, maar ook over wie de taliban wanneer heeft gesproken toen ze bij hem thuis zijn gekomen. Dit laat verzoeker in het verzoekschrift volledig onbesproken.

Waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat zijn verhaal weinig logisch is en het niet aannemelijk is dat de taliban hem nog twee weken bedenktijd heeft gegeven, licht verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift toe dat hij bedenktijd heeft gekregen omdat hij een familielid is van een talibancommandant. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker zichzelf wederom verliest in loutere verklaringen (*post factum*) om zijn relaas alsnog logisch en geloofwaardig te laten overkomen. Nooit eerder echter heeft verzoeker vermeld dat hij familie is van een talibancommandant. Ook toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom de taliban hem heeft vrijgelaten en nog twee weken bedenktijd heeft gegeven, maakte verzoeker hiervan geen enkele melding (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoekers betoog mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag.

De loutere verwijzing in het eerste middel van het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent het risico op gedwongen rekrutering door de taliban in Afghanistan, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees of dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, duidelijk in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift nog aanvoert dat hij de bescherming in zijn land niet kan invoeren "*omdat ze zelf bekering met de dood straffen*", stelt de Raad vast dat verzoeker nergens verklaard heeft bekeerd te zijn. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, erkent verzoekers raadsman dat het om een materiële vergissing gaat en dat verzoeker zich niet bekeerd heeft.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Parwan niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die naar daar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in haar aanvullende nota van 23 augustus 2019 oordeelt verwerende partij op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat

in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

In het tweede middel voert verzoeker aan dat er over het hoofd gezien wordt dat in Parwan meerdere districten zijn. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit het district Shinwari waar net als in het district Siagerd-Ghorband sprake is van willekeurig geweld. Er dient evenwel te worden benadrukt dat *in casu* geenszins betwist wordt dat er in de provincie Parwan, en bijgevolg in de daarin gelegen districten, waaronder verzoekers regio van herkomst, sprake is van willekeurig geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Parwan gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De rapporten waarnaar verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift verwijst, bevatten geen gegevens die niet reeds in rekening werden genomen in deze recente informatie en doen derhalve geen afbreuk aan voormelde analyse.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de provincie Parwan op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker voert in een derde middel aan dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door het feit dat hij zijn ganse leven in Pakistan en Europa heeft gewoond. Dergelijke algemene beweringen volstaan echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad stelt bovendien vast dat nergens uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen omwille van het feit dat hij in Pakistan en in Europa heeft gewoond, laat staan dat hij daar omwille van dit verblijf een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker heeft noch bij de DVZ noch voor het CGVS enig gewag gemaakt van problemen omwille van zijn verblijf in Pakistan en Europa nadat hij in 2018 naar Afghanistan is teruggekeerd. Behalve de problemen met de taliban, waaraan gelet op voorgaande overwegingen geen geloof kan worden gehecht, haalde verzoeker geen andere concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij een vrees voor vervolging heeft, dan wel een risico op ernstige schade loopt. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geïnterpreteerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Aldus dient te worden vastgesteld dat er *in casu* geen elementen zijn die er op wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN